ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 13ης Ιουλίου 2017*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία κηρύξεως της ακυρότητας – Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης MONTORSI F. & F. – Προγενέστερο λεκτικό εθνικό σήμα Casa Montorsi – Σχετικός λόγος απαραδέκτου – Κίνδυνος συγχύσεως – Άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', και άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 – Συμφωνία περί συνυπάρξεως των σημάτων – Περιεχόμενο – Άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009»

Στην υπόθεση T-389/16,

Agricola italiana alimentare SpA (AIA), με έδρα το San Martino Buon Albergo (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον S. Rizzo, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον L. Rampini,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Casa Montorsi Srl, με έδρα τη Vignola (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον S. Verea, την K. Muraro και την M. Balestriero, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 28ης Απριλίου 2016 (υπόθεση R 1239/2014-1), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως της ακυρότητας μεταξύ των Casa Montorsi και AIA,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. M. Collins, πρόεδρο, M. Kancheva και J. Passer (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Ιουλίου 2016,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Οκτωβρίου 2016,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Οκτωβρίου 2016,

έχοντας υπόψη ότι οι κύριοι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προθεσμίας τριών εβδομάδων από της επιδόσεως του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 12 Φεβρουαρίου 2007, η Montorsi Francesco & Figli SpA υπέβαλε στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) αίτηση για καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε [αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο MONTORSI F. & F.

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν στην κλάση 29 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών για την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και περιγράφονται ως εξής: «Κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· εκχυλίσματα κρέατος· φρούτα και λαχανικά διατηρημένα (κονσέρβες), αποξηραμένα και μαγειρεμένα· ζελέ, μαρμελάδες, αυγά, γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα· έλαια και λίπη βρώσιμα».

4 Η αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημοσιεύτηκε στο υπ' αριθ. 38/2007 *Δελτίο κοινοτικών σημάτων*, της 30ής Ιουλίου 2007, και το αντίστοιχο σήμα καταχωρίστηκε στις 18 Ιανουαρίου 2008.

5 Στις 28 Δεκεμβρίου 2010, η παρεμβαίνουσα, Casa Montorsi Srl, ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, να κηρυχθεί άκυρο το επίμαχο σήμα για όλα τα προϊόντα που απαριθμούνται στη σκέψη 3 ανωτέρω.

6 Η αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας στηριζόταν στο προγενέστερο ιταλικό λεκτικό σήμα Casa Montorsi, το οποίο είχε κατατεθεί στις 24 Φεβρουαρίου 1995, είχε καταχωριστεί στις 2 Ιουνίου 1998 υπό τον αριθμό 751820, είχε εν συνεχεία ανανεωθεί και αφορούσε, μεταξύ άλλων, τα προϊόντα της κλάσεως 29 με την ακόλουθη περιγραφή: «Κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· εκχυλίσματα κρέατος· φρούτα και λαχανικά διατηρημένα (κονσέρβες), αποξηραμένα και μαγειρεμένα· ζελέ, μαρμελάδες, κομπόστες· αυγά, γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα· έλαια και λίπη βρώσιμα».

7 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της αιτήσεως κηρύξεως της ακυρότητας ήταν εκείνος του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, που αντλείται από την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.

8 Κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, το επίμαχο σήμα μεταβιβάστηκε στη Negroni SpA, και, εν συνεχεία, στην προσφεύγουσα, Agricola italiana alimentare SpA (AIA).

9 Η προσφεύγουσα ζήτησε να απορριφθεί η αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας, επειδή προσέκρουε σε ιδιωτικό έγγραφο που είχε υπογράψει με την παρεμβαίνουσα στις 4 Μαΐου 2000 (στο εξής: συμφωνία) και με το οποίο είχαν αποδεχθεί τη συνύπαρξη των αντιστοίχων σημάτων τους στην ιταλική αγορά και είχαν αναλάβει την αμοιβαία δέσμευση να μην αντιτάσσονται στην εκμετάλλευσή τους. Η προσφεύγουσα ζήτησε επίσης αποδεικτικά στοιχεία σε σχέση με τη χρήση του προγενέστερου σήματος.

10 Στις 20 Μαρτίου 2014, το τμήμα ακυρώσεων κήρυξε άκυρο το επίμαχο σήμα για τα προϊόντα «κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· αυγά», αλλά επικύρωσε την ισχύ του για τα λοιπά προϊόντα τα οποία αφορούσε το σήμα, ήτοι «εκχυλίσματα κρέατος· φρούτα και λαχανικά διατηρημένα (κονσέρβες), αποξηραμένα και μαγειρεμένα· ζελέ, μαρμελάδες, γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα· έλαια και λίπη βρώσιμα», καθώς και για άλλα προϊόντα μη μνημονευόμενα στον κατάλογο των προϊόντων που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα.

11 Ειδικότερα, το τμήμα ακυρώσεων έκρινε ότι η συμφωνία δεν επηρέαζε το παραδεκτό της αιτήσεως της παρεμβαίνουσας για κήρυξη της ακυρότητας, καθότι η συμφωνία αυτή, της οποία το περιεχόμενο ήταν ασαφές όσον αφορά την τοπική ισχύ και τη διάρκεια, δεν μπορούσε να εκληφθεί ως ρητή συναίνεση, κατά την έννοια του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009. Όσον αφορά την εκ μέρους της παρεμβαίνουσας απόδειξη της χρήσεως του προγενέστερου σήματος, το τμήμα ακυρώσεων έκρινε ότι η χρήση είχε αποδειχθεί, αλλά μόνον για τα προϊόντα «Χοιρομέρια, σαλάμια και αλλαντικά» που υπάγονται στην υποκατηγορία «κρέατα». Όσον αφορά τη σύγκριση των προϊόντων, επισήμανε ότι, μεταξύ των προϊόντων του επίμαχου σήματος, μόνον τα προϊόντα «κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· αυγά» ήταν πανομοιότυπα ή παρεμφερή προς εκείνα για τα οποία είχε χρησιμοποιηθεί το προγενέστερο σήμα, δηλαδή εκείνα που υπάγονται στην υποκατηγορία «κρέατα». Όσον αφορά τη σύγκριση των σημείων, επισήμανε ότι το επίμαχο σήμα παρουσίαζε μέσο βαθμό ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα, καθότι τα δύο αυτά σήματα περιείχαν αμφότερα το επίθετο Montorsi. Τέλος, το τμήμα ακυρώσεων έκρινε ότι, λόγω του πανομοιότυπου ή της ομοιότητας των προϊόντων και των αντιπαρατιθέμενων σημάτων, υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως για το ιταλικό κοινό, όσον αφορά τα καλυπτόμενα από το επίμαχο σήμα προϊόντα «κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· αυγά» και ότι το σήμα αυτό έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο για τα προϊόντα αυτά.

12 Στις 12 Μαΐου 2014, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009, κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων, προκειμένου να διατηρηθεί η καταχώριση του επίμαχου σήματος για τα προϊόντα «κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· αυγά».

13 Με απόφαση της 28ης Απριλίου 2016 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή.

14 Το τμήμα προσφυγών παρατήρησε, καταρχάς, ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητούσε ενώπιόν του καμία από τις εκτιμήσεις του τμήματος ακυρώσεων σε σχέση με την απόδειξη της χρήσεως του προγενεστέρου σήματος, με την ομοιότητα των σημείων και των προϊόντων και με τον κίνδυνο συγχύσεως. Το μοναδικό επιχείρημα της προσφυγής στηριζόταν στη συμφωνία, στην οποία προσέκρουε, κατά την προσφεύγουσα, η αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σήματος λόγω κινδύνου συγχύσεως.

15 Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το EUIPO δεν δεσμευόταν από τη συμφωνία, η οποία ρύθμιζε ιδιωτικά συμφέροντα, αλλά ότι έπρεπε να εξεταστεί κατά πόσον ήταν δυνατόν να συναχθεί από τη συμφωνία αυτή η ύπαρξη «ρητής συναίνεσης για την καταχώριση», όπως προβλέπεται στο άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, ή η συνύπαρξη των αντιπαρατιθέμενων σημάτων. Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι από τη συμφωνία δεν ήταν δυνατόν να αποδειχθεί τέτοια συναίνεση. Προσέθεσε ότι, μολονότι είχε ληφθεί υπόψη το τμήμα εκείνο της συμφωνίας όπου τα συμβαλλόμενα στη συμφωνία μέρη «[αναγνώριζαν] ότι τα αντίστοιχα σήματά τους [μπορούσαν] να συνυπάρξουν», απέμενε να αποδειχθεί ότι η συνύπαρξη οφειλόταν στην απουσία κινδύνου συγχύσεως στην αντίληψη

του ενδιαφερόμενου κοινού, κάτι που απαιτούσε να καταδειχθεί παράλληλη χρήση των αντιπαρατιθέμενων σημάτων για αρκετά παρατεταμένη περίοδο προ της ημερομηνίας καταθέσεως του επίμαχου σήματος. Τέτοια παράλληλη χρήση δεν αποδείχθηκε, πολλώ ήττον δεν αποδείχθηκε ότι η παράλληλη αυτή χρήση δεν εγκυμονούσε κανέναν κίνδυνο συγχύσεως. Το τμήμα προσφυγών απέρριψε επομένως την προσφυγή.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

17 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

18 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, πρώτον, από παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του ίδιου κανονισμού, και, δεύτερον, από παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού.

19 Θα πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009

20 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεν αμφισβητείται ότι τα συμβαλλόμενα στη συμφωνία μέρη αποδέχθηκαν τη συνύπαρξη στην ιταλική αγορά των αντίστοιχων υφιστάμενων και μελλοντικών σημάτων τους, και, ως εκ τούτου, δεν επιτρεπόταν στην παρεμβαίνουσα να ζητήσει να κηρυχθεί άκυρο το επίμαχο σήμα.

21 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η παρεμβαίνουσα ουδόλως δύναται να παρακωλύσει την καταχώριση του επίμαχου σήματος σε κάθε χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης πέραν της Ιταλίας, δεδομένης δε της συμφωνίας, ούτε καν στην Ιταλία.

22 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν έλαβε υπόψη την «αρχή της σχετικοποιήσεως» των λόγων ακυρότητας που προκύπτουν από αντικρουόμενα προγενέστερα δικαιώματα. Οι σχετικοί λόγοι απαραδέκτου προστατεύουν μόνον ιδιωτικά συμφέροντα. Ενώ η συναίνεση του κατόχου προγενεστέρου δικαιώματος δεν καθιστά δυνατό να υπερκεραστεί ένας απόλυτος λόγος απαραδέκτου, τούτο είναι δυνατόν όσον αφορά έναν σχετικό λόγο απαραδέκτου. Ως εκ τούτου, σύμφωνα με τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου, η σύγκρουση μεταξύ δύο σημάτων αφορά μόνον τις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις και όχι τους καταναλωτές.

23 Όσον αφορά, ειδικότερα, την παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, η προσφεύγουσα, πρώτον, αμφισβητεί την περιεχόμενη στις δύο πρώτες προτάσεις του σημείου 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση του τμήματος προσφυγών, κατά την οποία, προκειμένου να υφίσταται συναίνεση για την καταχώριση σήματος, πρέπει απαραιτήτως να προσδιορίζεται επακριβώς το προς καταχώριση σημείο, πράγμα το οποίο δεν συντρέχει εν προκειμένω.

24 Η συμφωνία περιέχει σαφή αναφορά όχι στο σήμα MONTORSI αυτό καθαυτό, αλλά στις καταχωρίσεις ή τις χρήσεις, ενεστώσες ή μελλοντικές, της λέξεως «montorsi» στο πλαίσιο ενός διακριτικού σημείου όσον αφορά τα προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 29. Ενδεχόμενη συσταλτική ερμηνεία της αναφοράς αυτής δεν θα είχε κανένα νόημα, δεδομένου ότι, όταν συνήφθη η συμφωνία, κανένα από τα συμβαλλόμενα σ' αυτήν μέρη δεν ήταν δικαιούχος του σήματος MONTORSI εν στενή εννοία. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το τμήμα προσφυγών στην προσβαλλόμενη απόφαση, τα συμβαλλόμενα στη συμφωνία μέρη είχαν ρητώς δώσει τη συναίνεσή τους για την καταχώριση και τη χρήση όχι μόνον του σήματος MONTORSI εν στενή εννοία, αλλά επίσης κάθε διακριτικού σημείου που περιέχει τη λέξη «montorsi», όπως στην περίπτωση του σήματος MONTORSI F. & F.

25 Δεύτερον, η προσφεύγουσα θεωρεί υπέρμετρα τυπολατρική την περιεχόμενη στη συνέχεια του σημείου 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως ερμηνεία του τμήματος προσφυγών, κατά την οποία από τη συμφωνία δεν ήταν δυνατόν να συναχθεί ρητή συναίνεση για την καταχώριση του επίμαχου σήματος ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η ισχύς της συμφωνίας περιοριζόταν ασφαλώς στο ιταλικό έδαφος. Εντούτοις, εν προκειμένω, η ρητή συναίνεση που δόθηκε για το ιταλικό έδαφος συνεπαγόταν αναγκαστικά συναίνεση για καταχώριση του επίμαχου σήματος σε επίπεδο Ένωσης. Στο μέτρο που η παρεμβαίνουσα έδωσε τη συναίνεσή της για τη συνύπαρξη των σημάτων επί ιταλικού εδάφους, συμπεριλαμβανομένων των μελλοντικών καταχωρίσεων σημάτων που περιείχαν τη λέξη «montorsi», δεν θα ήταν λογικό να απορριφθεί σήμερα η συναίνεση αυτή όσον αφορά το επίμαχο σήμα βάσει μιας υποθετικής συγκρούσεως, περιοριζόμενης ακριβώς εντός του ιταλικού εδάφους. Η προσφεύγουσα δεν θα είχε καμία αντίρρηση εάν η παρεμβαίνουσα είχε επιχειρήσει να ακυρώσει την καταχώριση του επίμαχου σήματος βάσει προγενεστέρων δικαιωμάτων στη Γαλλία, την Ισπανία ή σε χώρες της Ένωσης πέραν της Ιταλίας.

26 Το EUIPO, υποστηριζόμενο από την παρεμβαίνουσα, εκτιμά ότι τα πραγματικά περιστατικά διαψεύδουν το επιχείρημα ότι η περιεχόμενη στη συμφωνία συναίνεση της παρεμβαίνουσας συνεπαγόταν τη μη δυνατότητά της να προβάλει τα δικαιώματά της επί του προγενεστέρου σήματος. Η προσφεύγουσα ορθώς ισχυρίζεται ότι, στην περίπτωση των σχετικών λόγων απαραδέκτου, ο κάτοχος προγενεστέρου δικαιώματος δύναται να επιλέξει αν θα υπερασπιστεί ή όχι το δικό του σήμα, και, εφόσον αποφασίσει να το πράξει, να ενεργήσει με γνώμονα το αποκλειστικό του συμφέρον. Εντούτοις, εν προκειμένω, η παρεμβαίνουσα αποφάσισε προφανώς να υπερασπιστεί το προγενέστερο σήμα, δεδομένου ότι υπέβαλε στο EUIPO αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σήματος. Το γεγονός ότι η παρεμβαίνουσα υπέγραψε προηγουμένως μια συμφωνία και εμφανίζεται ενδεχομένως ως μη έχουσα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της, όπως αυτές προβλέπονται στο ιδιωτικό αυτό έγγραφο, άπτεται της ιδιωτικής σφαίρας των συμβαλλομένων στη συμφωνία μερών, τα οποία θα μπορούσαν ενδεχομένως να προβάλουν τις συνέπειες κάθε τυχόν παραβάσεως ενώπιον των εθνικών πολιτικών δικαστηρίων.

27 Το επιχείρημα ότι οι σχετικοί λόγοι απαραδέκτου προστατεύουν μόνον ιδιωτικά συμφέροντα δεν επηρεάζει το συμπέρασμα ότι η εφαρμογή του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 προϋποθέτει ρητή συναίνεση. Η παρατεθείσα από την προσφεύγουσα νομολογία σχετίζεται με διαφορετικό ζήτημα, ήτοι τη νομιμοποίηση των προσώπων που προτίθενται να επικαλεστούν σχετικούς λόγους απαραδέκτου κατά της καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

28 Όσον αφορά την αρμοδιότητά του, το EUIPO θα πρέπει πράγματι να λάβει υπόψη την κρίσιμη συμφωνία, αφενός, προκειμένου να εξακριβώσει κατά πόσον είναι δυνατόν να περιέχεται στην πράξη αυτή ρητή συναίνεση για καταχώριση του επίμαχου σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 53,

παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 και, αφετέρου, προκειμένου να εξακριβώσει κατά πόσον πληρούνται οι όροι για τη συνύπαρξη των επίμαχων σημάτων στην αγορά, ως κρίσιμος παράγοντας στο πλαίσιο του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

29 Εξάλλου, ουδόλως προκύπτει από τη συμφωνία ότι η παρεμβαίνουσα έδωσε ρητώς τη συναίνεσή της για την καταχώριση του επίμαχου σήματος ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το EUIPO υπενθυμίζει ότι το άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 αποτελεί παρέκκλιση και πρέπει επομένως να ερμηνεύεται συσταλτικώς. Ως εκ τούτου, προκειμένου να αντιστοιχεί σε ρητή συναίνεση για καταχώριση του επίμαχου σήματος, η συμφωνία πρέπει να αναφέρεται σ' αυτό κατά τρόπο σαφή, πρόδηλο και ρητό, το δε βάρος αποδείξεως το φέρει εκείνος που διατείνεται ότι υφίσταται συναίνεση, ενώ το έτερο στη συμφωνία μέρος δεν οφείλει να αποδείξει τη διαφωνία του.

30 Η συμφωνία δεν περιέχει καμία σαφή και συγκεκριμένη συναίνεση για την καταχώριση του επίμαχου σήματος ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τους λόγους ακριβώς που παρατίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση. Η συμφωνία φαίνεται αόριστη και ασαφής. Δεν διευκρινίζονται ρητώς το εδαφικό πεδίο και η περίοδος ισχύος της συμφωνίας. Ειδικότερα, το σήμα MONTORSI F. & F. δεν προσδιορίζεται ορθώς στη συμφωνία. Συγκεκριμένα, πρώτον, δεν μνημονεύεται στο ιδιωτικό έγγραφο. Δεύτερον, η λέξη «κοινοτικό» ή «ευρωπαϊκό» δεν απαντά πουθενά στη συμφωνία, η οποία μνημονεύει αποκλειστικώς τις ιταλικές καταχωρίσεις και μια ένδικη διαφορά που εκκρεμεί ενώπιον του Tribunale di Modena (πρωτοδικείου της Μόντενα, Ιταλία). Τέλος, το σημείο 2 της συμφωνίας αναφέρει ότι «τα μέρη αναγνωρίζουν ότι μπορούν να συνυπάρχουν τα διακριτικά σημεία καθενός εξ αυτών τα οποία έχουν καταχωριστεί ή χρησιμοποιηθεί μέχρι σήμερα για προϊόντα της διεθνούς κλάσεως 29». Δεδομένου ότι η καταχώριση του επίμαχου σήματος εγκρίθηκε στις 18 Ιανουαρίου 2008, από το θεμελιώδες αυτό σημείο της συμφωνίας συνάγεται επίσης ότι το επίμαχο σήμα δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως μετά βεβαιότητας καλυπτόμενο από τη συμφωνία αυτή. Κατά συνέπεια, καταδεικνύεται μάλλον ότι οι συμφωνίες σχετικά με τη συνύπαρξη των σημάτων και την καταχώρισή τους αφορούσαν αποκλειστικώς τις ιταλικές καταχωρίσεις, όπως ορθώς επισημάνθηκε στην προσβαλλόμενη απόφαση. Σε κάθε περίπτωση, κατά την άποψη του EUIPO, το γεγονός ότι το επίμαχο σήμα δεν προσδιορίστηκε σαφώς στη συμφωνία συνιστά, αν μη τι άλλο, επαρκή λόγο ώστε να αποκλεισθεί τυχόν ρητή συναίνεση της παρεμβαίνουσας για καταχώριση του σήματος αυτού στην Ένωση.

31 Επιπλέον, αντιθέτως προς όσα αναφέρει η προσφεύγουσα, τα συμβαλλόμενα στη Συμφωνία μέρη ερίζουν για την ερμηνεία ορισμένων βασικών στοιχείων της συμφωνίας αυτής, ιδίως για το κατά πόσον αφορά μόνον τα εθνικά σήματα ή αν αφορά, επίσης, και τα αλλοδαπά σήματα, είτε διεθνή είτε της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

32 Η διαφορετική ερμηνεία της συμφωνίας επιβεβαιώνεται από τη συμπεριφορά των συμβαλλομένων μερών ενώπιον του EUIPO και των εθνικών δικαστηρίων. Η συμπεριφορά αυτή δεν συνιστά σαφή, συνεκτική και νηφάλια προσέγγιση.

33 Εν κατακλείδι, από τη συμφωνία δεν προκύπτει «ρητή συναίνεση» της παρεμβαίνουσας για καταχώριση του επίμαχου σήματος. Το τμήμα προσφυγών ουδόλως παρέβη το άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009.

34 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι, όπως άλλωστε επιβεβαιώνεται στην απόφαση του τμήματος ακυρώσεων και στην προσβαλλόμενη απόφαση, ενδεχόμενες ιδιωτικές συμφωνίες μεταξύ των μερών δεν είναι σε καμία περίπτωση δεσμευτικές για το EUIPO. Ως προς τούτο δεν υφίσταται καμία νομική βάση. Υπέρ αυτού συνηγορεί επίσης το γεγονός ότι οι συμβάσεις έχουν σχετικό αποτέλεσμα μεταξύ των μερών και είναι επομένως μη συμβατές με τα erga omnes αποτελέσματα μιας αποφάσεως ανακοπής ή κηρύξεως της ακυρότητας. Συνεπώς, υπάρχει ένα δημόσιο συμφέρον που πρέπει να προστατευθεί. Ορθώς διαπίστωσε, επομένως, το τμήμα προσφυγών ότι το EUIPO δεν δεσμευόταν από τη συμφωνία, αλλά έπρεπε να εξετάσει αν ήταν δυνατόν να συναχθεί εξ αυτής η ύπαρξη συναινέσεως ή η συνύπαρξη των σημάτων.

35 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει επίσης ότι δεν αποδεικνύεται η ύπαρξη ρητής συναινέσεως, αφενός, λόγω ιδίως του ασαφούς γράμματος της συμφωνίας, όπως ανέφερε το τμήμα προσφυγών, και, αφετέρου, διότι η ανακοπή, την οποία άσκησε η προσφεύγουσα κατά της κατατεθείσας στις 15 Απριλίου 2008 αιτήσεως της παρεμβαίνουσας για καταχώριση, υπό τον αριθμό 6832125, του σήματος CASA MONTORSI ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν είχε επομένως κανένα νόημα. Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας στερούνται συνοχής.

36 Εν πάση περιπτώσει, το επίμαχο σήμα δεν μνημονεύεται ειδικώς στη συμφωνία και, όπως ορθώς αναφέρει η προσβαλλόμενη απόφαση, η συμφωνία δεν περιέχει εξάλλου μνεία των όρων «κοινοτικό σήμα», «κοινοτική καταχώριση» ή «ευρωπαϊκό σήμα». Η συναίνεση δεν μπορεί να είναι ούτε έμμεση ούτε εικαζόμενη. Δεν τίθεται ζήτημα «υπέρμετρης τυπολατρίας» του τμήματος προσφυγών. Η προσφεύγουσα επιδιώκει πάση θυσία να ερμηνεύσει τη συμφωνία αποκλειστικά κατά το δικό της συμφέρον.

37 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι «[τ]ο σήμα της [Ευρωπαϊκής Ένωσης] κηρύσσεται άκυρο μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο Γραφείο […] όταν υφίσταται προγενέστερο σήμα όπως αναφέρεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, και πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1 […] του εν λόγω άρθρου».

38 Το άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 ορίζει ότι «[τ]ο σήμα της [Ευρωπαϊκής Ένωσης] δεν μπορεί να κηρυχθεί άκυρο όταν ο κάτοχος δικαιώματος που αναφέρεται στις παραγράφους 1 ή 2 συναινέσει ρητά για την καταχώριση του σήματος αυτού πριν από την υποβολή της αίτησης για ακυρότητα ή την άσκηση της ανταγωγής».

39 Το άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 επιτάσσει επομένως να έχει συναινέσει ρητά ο κάτοχος προγενεστέρου δικαιώματος για την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ώστε να του απαγορεύεται, εν συνεχεία, να υποβάλει αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του σήματος αυτού.

40 Υπ' αυτήν την έννοια, στο πλαίσιο μιας υποθέσεως όπου ο δικαιούχος των αμφισβητουμένων σημάτων υποστήριζε ότι οι αιτούσες την κήρυξη της ακυρότητας των σημάτων αυτών λόγω κινδύνου συγχύσεως είχαν συναινέσει για την καταχώρισή τους μέσω, μεταξύ άλλων, αρμονικής συνυπάρξεως και συμφωνίας περί συνυπάρξεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι πρέπει να είναι ρητή η συμφωνία του κατόχου του δικαιώματος για να επιτραπεί η καταχώριση ενός σημείου δυνάμενου να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, αφενός, ότι η αρμονική συνύπαρξη σημάτων δεν είναι δυνατόν να υποκαταστήσει τη ρητή συναίνεση υπό την έννοια του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009. Αφετέρου, όσον αφορά τη συμφωνία περί συνυπάρξεως, το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι αντικείμενό της δεν ήταν τα σήματα που αμφισβητούνταν, αλλά άλλο σήμα, έκρινε ότι η συμφωνία αυτή δεν μπορούσε να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να βαίνει πέραν του πεδίου εφαρμογής της, χωρίς ρητή συναίνεση των μερών, κατά την έννοια του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε η ρητή αυτή συναίνεση [απόφαση της 3ης Ιουνίου 2015, Pensa Pharma κατά ΓΕΕΑ – Ferring και Farmaceutisk Laboratorium Ferring (PENSA PHARMA και pensa), T-544/12 και T-546/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:355, σκέψεις 35, 37, 40, 49 και 51].

41 Εν προκειμένω, στο εισαγωγικό της μέρος (σημεία Α έως C), η συμφωνία αναφέρεται σε μια ένδικη διαφορά μεταξύ των συμβαλλομένων μερών ενώπιον του Tribunale di Modena (πρωτοδικείου της Μόντενα) σε σχέση με τη χρήση της λέξεως «montorsi» στον τομέα του αποξηραμένου κρέατος, καθώς και στις μεταξύ τους διαπραγματεύσεις για την επίλυση της διαφοράς αυτής και την αποφυγή μελλοντικών ενδίκων διαφορών σε σχέση με τη λέξη αυτή όσον αφορά όλα τα προϊόντα της κλάσεως 29. Στο εισαγωγικό αυτό μέρος της συμφωνίας μνημονεύονται τα ιταλικά σήματα που περιέχουν τη λέξη «montorsi».

42 Το σημείο 2, πρώτο εδάφιο, της συμφωνίας ορίζει ότι «τα μέρη αποδέχονται ότι μπορούν να συνυπάρχουν τα διακριτικά σημεία καθενός εξ αυτών τα οποία έχουν καταχωριστεί και χρησιμοποιηθεί μέχρι σήμερα για προϊόντα της διεθνούς κλάσεως 29 [μεταξύ άλλων για τα κρέατα, τα ψάρια, τα πουλερικά και τα κυνήγια, για εκχυλίσματα κρέατος, φρούτα και λαχανικά διατηρημένα (κονσέρβες), αποξηραμένα και μαγειρεμένα, ζελέ, μαρμελάδες, κομπόστες, αυγά, γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα, έλαια και λίπη βρώσιμα]». Το σημείο 2, δεύτερο εδάφιο, της συμφωνίας ορίζει ότι, «[κ]ατά συνέπεια, τα ίδια τα μέρη ή η διάδοχοί τους απέχουν αμοιβαία από το να προσβάλουν τις αντίστοιχες καταχωρίσεις των σημείων αυτών ως σημάτων, και από το να αντιταχθούν στην εκ μέρους του ετέρου μέρους χρήση των σημείων αυτών –ως επωνυμίας επιχειρήσεως, σήματος, επιγραφής ή για άλλη άτυπη λειτουργία». Το σημείο 3 της συμφωνίας ορίζει επιπλέον ότι «[τ]α μέρη απέχουν από κάθε αξίωση που ενδέχεται να έχουν όσον αφορά τη χρήση του διακριτικού σημείου MONTORSI από το έτερο μέρος μέχρι σήμερα».

43 Όπως αναφέρει το EUIPO, η συμφωνία μνημονεύει σημεία, ιταλικές καταχωρίσεις και μια ένδικη διαφορά στην Ιταλία. Δεν περιέχει καμία αναφορά στην Ένωση ούτε στο δίκαιο της Ένωσης. Η συμφωνία μνημονεύει τη λέξη «montorsi», αλλά όχι το επίμαχο εν προκειμένω λεκτικό σημείο MONTORSI F. & F. Επιπλέον, οι μνημονευόμενες στη συμφωνία συνύπαρξη των σημάτων και αποχή από προσβολή αφορούν τα σημεία που έχουν καταχωριστεί ή χρησιμοποιηθεί «μέχρι σήμερα», δηλαδή μέχρι τις 4 Μαΐου 2000. Τέλος, κατά τη συμφωνία, τα συμβαλλόμενα μέρη απέχουν από κάθε αξίωση που ενδέχεται να έχουν όσον αφορά τη χρήση του «διακριτικού σημείου MONTORSI από το έτερο μέρος μέχρι σήμερα».

44 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, όπως κατ' ουσίαν έκριναν το τμήμα ακυρώσεων και το τμήμα προσφυγών, η συμφωνία φαίνεται να περιορίζεται στα σημεία που καταχωρίστηκαν ή χρησιμοποιήθηκαν μέχρι τον χρόνο συνάψεώς της και εντός Ιταλίας. Όπως ορθώς σημειώνει το τμήμα προσφυγών, από το γράμμα της συμφωνίας συνάγεται αναπόφευκτα ότι οι συμφωνίες σχετικά με τη συνύπαρξη σημάτων και την καταχώρισή τους αφορούν αποκλειστικά ιταλικές επωνυμίες. Η συμφωνία δεν μνημονεύει το επίμαχο εν προκειμένω σημείο MONTORSI F. & F., πολλώ ήττον τυχόν μελλοντική καταχώριση του σημείου αυτού –ούτε άλλωστε οποιουδήποτε σημείου περιέχοντος τη λέξη «montorsi»– ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

45 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, τα οποία καταδεικνύουν τουλάχιστον ότι τα συμβαλλόμενα μέρη δεν καθόρισαν, στη συμφωνία, τη θέση τους ως προς το ζήτημα της καταχωρίσεως σε επίπεδο Ένωσης σημάτων που περιέχουν τη λέξη «montorsi», και λαμβανομένου υπόψη ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 συναίνεση πρέπει να είναι ρητή, ορθώς κατέληξε το τμήμα προσφυγών στο συμπέρασμα ότι δεν ήταν δυνατόν να συναχθεί από τη συμφωνία ρητή συναίνεση της παρεμβαίνουσας για καταχώριση του σημείου MONTORSI F. & F. ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

46 Το ανωτέρω συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν είναι υπέρμετρα τυπολατρικό. Απορρέει από το γράμμα της συμφωνίας και από τις επιταγές του άρθρου 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009. Εξάλλου, η ίδια προσφεύγουσα συμφωνεί ότι η ισχύς της συμφωνίας περιορίζεται στο ιταλικό έδαφος. Όπως κατ' ουσίαν επισημαίνει η παρεμβαίνουσα, η προσφεύγουσα είναι αυτή που επιχειρεί να προσδώσει στη συμφωνία ένα νόημα που υπερβαίνει το γράμμα της.

47 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ωστόσο ότι το ως άνω συμπέρασμα είναι σχεδόν παράλογο, εφόσον η ίδια μπορούσε επίσης να καταχωρίσει το επίμαχο σήμα σε κάθε μία από τις χώρες της Ένωσης πέραν της Ιταλίας, δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα δεν είχε προηγούμενα δικαιώματα στις χώρες αυτές, αν όχι και στην Ιταλία, βάσει της συμφωνίας. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι θα ήταν παράλογο να ακυρωθεί το καταχωρισμένο σε επίπεδο Ένωσης επίμαχο σήμα, λόγω κινδύνου συγχύσεως ο οποίος προβλήθηκε και διαπιστώθηκε αποκλειστικά στην Ιταλία, δεδομένου ότι, με τη συμφωνία, η παρεμβαίνουσα παραιτήθηκε ακριβώς από την εκ μέρους της αμφισβήτηση του σήματος στην Ιταλία και, συνεπώς, αποδέχθηκε ρητώς τον ενδεχόμενο κίνδυνο συγχύσεως στην Ιταλία.

48 Τα ως άνω επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν είναι ικανά να θέσουν εν αμφιβόλω την άποψη του τμήματος προσφυγών.

49 Πράγματι, η περίσταση ότι, για οικονομικούς, στρατηγικούς ή άλλους λόγους που την αφορούσαν, η παρεμβαίνουσα προτίμησε, αντί να κινηθεί δικαστικώς κατά της προσφεύγουσας, να συναινέσει με αυτήν για τη συνύπαρξη στην Ιταλία των αντιστοίχων σημείων και σημάτων τους που υφίσταντο κατά τον χρόνο συνάψεως της συμφωνίας, δεν συνεπάγεται παραίτηση της παρεμβαίνουσας από το να αντιταχθεί σε σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μια τέτοια συναίνεση δεν συνεπάγεται ότι ο ενδεχόμενος κίνδυνος συγχύσεως, ο οποίος έγινε συμβατικά αποδεκτός στο πλαίσιο της Ιταλίας και εντός των ορίων της συμφωνίας περί συνυπάρξεως, θα έπρεπε να θεωρηθεί εξίσου αποδεκτός εκτός του πλαισίου αυτού και, ειδικότερα, στην περίπτωση ενός σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ως προς ένα τέτοιο σήμα, του οποίου η ισχύς και τα αποτελέσματα είναι πιο εκτεταμένα από εκείνα ενός εθνικού σήματος, η παρεμβαίνουσα διατηρούσε, ελλείψει ακριβώς ρητής συναινέσεως για την καταχώρισή του, το δικαίωμα να επικαλεστεί κίνδυνο συγχύσεως.

50 Πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα, ενώ αρνήθηκε το δικαίωμα αυτό στην παρεμβαίνουσα, το διεκδίκησε για αυτήν την ίδια. Πράγματι, όπως προκύπτει από τον φάκελο του EUIPO και όπως αναφέρουν το EUIPO και η παρεμβαίνουσα, η προσφεύγουσα, ενώ αρνήθηκε εν προκειμένω στην παρεμβαίνουσα το δικαίωμα να ζητήσει να κηρυχθεί άκυρο το επίμαχο σήμα, δεν δίστασε να αντιταχθεί σε αίτηση της παρεμβαίνουσας για καταχώριση του σημείου CASA MONTORSI ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ωστόσο, ουδόλως προκύπτει από τη συμφωνία ότι προβλέπει ασύμμετρες δεσμεύσεις μεταξύ των συμβαλλομένων μερών. Αντιθέτως, η συμφωνία προβλέπει αμοιβαία συναίνεση των μερών για τη συνύπαρξη των αντιστοίχων σημείων και σημάτων τους που υφίσταντο κατά τον χρόνο της συνάψεώς της.

51 Όσον αφορά, περαιτέρω, το επιχείρημα ότι οι σχετικοί λόγοι απαραδέκτου προστατεύουν μόνον ιδιωτικά συμφέροντα και ότι η συναίνεση του κατόχου προγενεστέρου δικαιώματος είναι επομένως δεσμευτική για το EUIPO, αρκεί να σημειωθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν δόθηκε εν προκειμένω τέτοια συναίνεση για καταχώριση του επίμαχου σήματος.

52 Κατά τα λοιπά και όπως κατ' ουσίαν επισημαίνουν το EUIPO και η παρεμβαίνουσα, η δικαστική απόφαση την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού δεν αφορά το ζήτημα της ισχύος, έναντι του EUIPO, μιας συμφωνίας περί συνυπάρξεως σημάτων. Η απόφαση αυτή αφορά το διαφορετικό και άνευ σημασίας εν προκειμένω ζήτημα των προσώπων που μπορούν να προβάλουν έναν απόλυτο ή έναν σχετικό λόγο απαραδέκτου έναντι της καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης [απόφαση της 8ης Ιουλίου 2008, Lancôme κατά ΓΕΕΑ – CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION), T-160/07, EU:T:2008:261, σκέψεις 20 έως 26].

53 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού

54 Η προσφεύγουσα θεωρεί εσφαλμένη την εκτίμηση του τμήματος προσφυγών κατά την οποία η ίδια όφειλε να αποδείξει όχι μόνον την αποδοχή της συνυπάρξεως των σημάτων, αλλά ακόμη το ότι η συνύπαρξη αυτή οφειλόταν στην απουσία κινδύνου συγχύσεως.

55 Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', και το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 έχουν ως αντικείμενο την προστασία των συμφερόντων όχι των καταναλωτών, αλλά των κατόχων προγενεστέρων δικαιωμάτων. Η ύπαρξη ενδεχόμενου κινδύνου συγχύσεως δεν ασκεί επιρροή αν, όπως εν προκειμένω, ο κάτοχος του

προγενεστέρου δικαιώματος έχει ρητώς αποδεχθεί τη συνύπαρξη των σημάτων στην Ιταλία. Στην περίπτωση σχετικών λόγων απαραδέκτου, ο κάτοχος του προγενεστέρου δικαιώματος δύναται να επιλέξει να υπερασπιστεί ή όχι το σήμα του και, αν αποφασίσει να το υπερασπιστεί, ενεργεί με γνώμονα το αποκλειστικό του συμφέρον. Τυχόν συλλογικό όφελος θα συνιστούσε απλώς παρεπόμενη συνέπεια της προσφυγής του δικαιούχου.

56 Εν πάση περιπτώσει, η ευδοκίμηση της υπό κρίση προσφυγής και, επομένως, η διατήρηση του επίμαχου σήματος για τα προϊόντα «Κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· αυγά» δεν θα μετέβαλλε την κατάσταση της ιταλικής αγοράς, στην οποία θα εξακολουθούσαν να συνυπάρχουν το προγενέστερο σήμα και το ιταλικό σήμα MONTORSI F. & F.

57 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν την άποψη της προσφεύγουσας.

58 Το EUIPO υποστηρίζει ότι, μολονότι η συνύπαρξη των δύο σημάτων στην αγορά θα μπορούσε ενδεχομένως να μειώσει τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ των δύο αυτών σημάτων, το ενδεχόμενο αυτό δεν είναι δυνατόν να ληφθεί υπόψη παρά μόνον εάν, τουλάχιστον, κατά τη διοικητική διαδικασία, ο αιτών την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης είχε αποδείξει ότι η εν λόγω συνύπαρξη βασιζόταν στην απουσία κινδύνου συγχύσεως. Επιπλέον, η περίοδος συνυπάρξεως θα έπρεπε να είναι αρκούντως μακρά ώστε να μπορεί να επιδράσει στην αντίληψη του καταναλωτή.

59 Η προσφεύγουσα όφειλε επομένως να έχει αποδείξει ότι οι ενδιαφερόμενοι Ιταλοί καταναλωτές είχαν εκτεθεί στην παράλληλη χρήση των σημάτων που περιέχουν τη λέξη «montorsi» και ότι η χρήση αυτή δεν είχε προκαλέσει σύγχυση. Εφόσον δεν αποδείχθηκε επαρκώς η συνύπαρξη των αντιπαρατιθέμενων σημάτων στην αγορά και το ότι η συνύπαρξη αυτή οφειλόταν στην απουσία κινδύνου συγχύσεως, η προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα συνύπαρξη δεν είναι δυνατόν να εκληφθεί ως παράγοντας που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.

60 Επιπλέον, η εκτίμηση περί υπάρξεως ή απουσίας κινδύνου συγχύσεως προϋποθέτει ότι λαμβάνονται υπόψη όλοι οι κρίσιμοι παράγοντες, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται όχι μόνον η συνύπαρξη των επίμαχων σημάτων, αλλά επίσης ο βαθμός ομοιότητας των σημάτων και των προϊόντων.

61 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι η συλλογιστική της προσφεύγουσας, κατά την οποία ο κίνδυνος συγχύσεως δεν συνιστά κρίσιμο ζήτημα καθότι άπτεται μόνον της προστασίας των ιδιωτικών συμφερόντων ενός δικαιούχου σήματος, βασίζεται σε εσφαλμένη παραδοχή, τουτέστιν ότι οι σχετικοί λόγοι απαραδέκτου προορίζονται να προστατεύουν όχι τα συμφέροντα των καταναλωτών, αλλά αποκλειστικώς εκείνα των κατόχων των προγενεστέρων δικαιωμάτων.

62 Η παρεμβαίνουσα αναφέρει ότι η περίπτωση συνυπάρξεως σημάτων συνεπάγεται, εξάλλου, κατά κανόνα την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως στην αντίληψη του κοινού εξαιτίας του ενδεχόμενου συσχετισμού των σημείων στην αγορά και ότι, αναμφισβήτητα, μια συμφωνία περί συνυπάρξεως δεν θα πρέπει να υπονομεύει τον σκοπό προστασίας των καταναλωτών, οι οποίοι δεν θα έπρεπε να εκτίθενται σε κίνδυνο συγχύσεως.

63 Ανεξαρτήτως των σκέψεων αυτών, πρέπει να επισημανθεί ότι η αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας έχει εν προκειμένω ως αντικείμενο ένα σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο είναι, από κάθε άποψη, αλλοδαπό σε αντιδιαστολή προς ένα εθνικό σήμα, και του οποίου η ισχύς εκτείνεται σε όλες τις χώρες της Ένωσης, και ότι, επιπλέον, ένα εθνικό σήμα μπορεί εγκύρως να αντιταχθεί σε ένα σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το κρίσιμο έδαφος για την υπό κρίση προσφυγή δεν είναι η Ιταλία, αλλά η Ένωση. Καμία «νομική εκτίμηση» δεν θα μπορούσε να είναι τόσο παράλογη ώστε να υπονοεί ότι ενδεχόμενη συναίνεση για καταχώριση σε μια μόνον από τις χώρες θα επέκτεινε, από μόνη της, την ισχύ της στα 27 λοιπά κράτη μέλη.

64 Επιπροσθέτως, ημερομηνία καταθέσεως του επίμαχου σήματος είναι η 12η Φεβρουαρίου 2007, με αποτέλεσμα τυχόν μετατροπή του σήματος αυτού σε εθνικό ιταλικό σήμα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 112 του κανονισμού 207/2009 να είναι, ούτως ή άλλως, μεταγενέστερη της συμφωνίας. Ως εκ τούτου, το εθνικό σήμα που θα προέκυπτε από μια τέτοια μετατροπή δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να συνυπάρξει με τα «διακριτικά σημεία καθενός [εκ των συμβαλλόμενων μερών] τα οποία έχουν καταχωριστεί και/ή χρησιμοποιηθεί μέχρι σήμερα για προϊόντα της διεθνούς κλάσεως 29» (σημείο 2 της συμφωνίας), στο μέτρο που δεν υφίστατο κατά την υπογραφή της συμφωνίας, στις 4 Μαΐου 2000. Συναφώς, η παραπομπή στο πανομοιότυπο ιταλικό σήμα της προσφεύγουσας, το οποίο καταχωρίστηκε σε εθνικό επίπεδο υπό τον αριθμό 1205683, είναι αλυσιτελής, καθότι πρόκειται επίσης για μεταγενέστερο της συμφωνίας σήμα, το οποίο κατατέθηκε στις 22 Νοεμβρίου 2006 και καταχωρίστηκε την 1η Ιουλίου 2009, και επομένως δεν συγκαταλέγεται στα «διακριτικά σημεία καθενός [εκ των συμβαλλόμενων μερών] τα οποία έχουν καταχωριστεί και/ή χρησιμοποιηθεί μέχρι σήμερα για προϊόντα της διεθνούς κλάσεως 29».

65 Τέλος, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι με τη συλλογιστική της, κατά την οποία η συμφωνία ισχύει αποκλειστικώς στην Ιταλία και η αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας είναι απαράδεκτη καθότι στηρίζεται σε προγενέστερη κατάσταση στην Ιταλία, η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι τα κατατεθέντα και καταχωρισμένα εκτός του εθνικού εδάφους σήματά της μπορούν, καταρχήν, να προσβληθούν ελεύθερα από την παρεμβαίνουσα, πράγμα που καταδεικνύει ότι το πρόβλημα δεν έγκειται στην ισχύ ή στο παραδεκτό αυτής καθαυτήν της αιτήσεως για κήρυξη ακυρότητας, δηλαδή ως εφαρμογής της αρχής της προστασίας δημοσίου συμφέροντος, αλλά αποκλειστικώς στην ενδεχόμενη προσβολή ενός ιδιωτικού συμφέροντος βασιζόμενου στην ύπαρξη ιδιωτικής συμφωνίας, ως προς το οποίο το EUIPO δεν μπορεί να είναι αρμόδιο.

66 Κατά την εξέταση του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, διαπιστώθηκε ήδη ότι η συμφωνία δεν περιείχε ρητή συναίνεση της παρεμβαίνουσας για την καταχώριση του επίμαχου σήματος ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι το άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 δεν εμπόδιζε την παρεμβαίνουσα να ζητήσει να κηρυχθεί άκυρο το επίμαχο σήμα λόγω κινδύνου συγχύσεως. Επομένως, αλυσιτελώς ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, και στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, ότι εφόσον έγινε δεκτή η συνύπαρξη των σημάτων στην Ιταλία δεν ήταν δυνατή η λυσιτελής επίκληση κινδύνου συγχύσεως κατά του επίμαχου σήματος.

67 Πέραν των προεκτεθέντων, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι είναι εσφαλμένη η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών κατά την οποία, προς αντίκρουση της αιτήσεως κηρύξεως της ακυρότητας, η ίδια όφειλε να αποδείξει όχι μόνον την αποδοχή της συνυπάρξεως των σημάτων, αλλά ακόμη το γεγονός ότι η συνύπαρξη αυτή οφειλόταν στην απουσία κινδύνου συγχύσεως.

68 Η άποψη αυτής της προσφεύγουσας δεν ευσταθεί.

69 Πρώτον, επισημαίνεται ότι το τμήμα προσφυγών ανέφερε όχι ότι η προσφεύγουσα όφειλε να αποδείξει την αποδοχή της συνυπάρξεως των σημάτων, αλλά ότι η προσφεύγουσα όφειλε να αποδείξει τη συνύπαρξη των σημάτων αυτών.

70 Δεύτερον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατά τη νομολογία, καίτοι δεν αποκλείεται η συνύπαρξη προγενεστέρων σημάτων στην αγορά να μπορεί ενδεχομένως να μειώσει τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ δύο αντιπαρατιθεμένων σημάτων, εντούτοις, το ενδεχόμενο αυτό μπορεί να λαμβάνεται υπόψη μόνον εάν, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO, ο δικαιούχος του αμφισβητούμενου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέδειξε προσηκόντως ότι η συνύπαρξη αυτή οφειλόταν στο ότι δεν υπήρχε κίνδυνος να προκληθεί στο ενδιαφερόμενο κοινό σύγχυση μεταξύ των προγενεστέρων σημάτων που αυτός επικαλείται και του προγενεστέρου σήματος στο οποίο στηρίζεται η αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας και υπό την προϋπόθεση ότι τα επίμαχα προγενέστερα σήματα και τα αντιπαρατιθέμενα σήματα είναι πανομοιότυπα [βλ., συναφώς, αποφάσεις της 11ης Μαΐου 2005, Grupo Sada κατά ΓΕΕΑ – Sadia (GRUPO SADA), T-31/03, EU:T:2005:169, σκέψη 86· της 7ης Νοεμβρίου 2007, NV Marly κατά ΓΕΕΑ – Erdal (Top iX), T-57/06, μη δημοσιευθείσα,

EU:T:2007:333, σκέψη 97· της 20ής Ιανουαρίου 2010, Nokia κατά ΓΕΕΑ – Medion (LIFE BLOG), T-460/07, EU:T:2010:18, σκέψη 68, και της 10ης Απριλίου 2013, Höganäs κατά ΓΕΕΑ – Haynes (ASTALOY), T-505/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:160, σκέψη 48].

71 Επομένως, ορθώς έκρινε το τμήμα προσφυγών ότι, για να αμφισβητήσει τη στηριζόμενη σε κίνδυνο συγχύσεως αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας, η προσφεύγουσα όφειλε, πράγμα που δεν έπραξε, να αποδείξει όχι μόνον τη συνύπαρξη των σημάτων, αλλά ακόμη ότι η συνύπαρξη αυτή οφειλόταν στην απουσία κινδύνου συγχύσεως, τούτο δε προσκομίζοντας αποδεικτικά στοιχεία, όπως δημοσκοπήσεις, δηλώσεις ενώσεων καταναλωτών ή άλλα.

72 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

73 Δεδομένου ότι κανείς από τους ανωτέρω λόγους ακυρώσεως της υπό κρίση προσφυγής δεν είναι βάσιμος, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

74 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

75 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Καταδικάζει την Agricola italiana alimentare SpA (AIA) στα δικαστικά έξοδα.**

Collins Kancheva Passer

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουλίου 2017.

(υπογραφές)